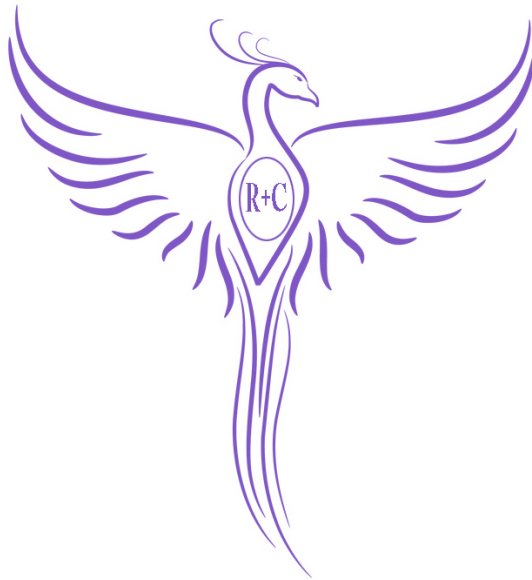
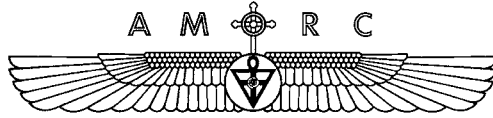

MANIFEST

**Christian Rosenkreutz'
Nye Kymiske Bryllup
1616 - 2016**

Cosmica lex successit !

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFEST

1616 - 2016
Christian Rosenkreutz'
Nye Kymiske Bryllup

Første udgave: Januar 2016

Forbeholdt alle rettigheder.

MANIFEST

Som forfatter til dette manifest vil jeg gerne præsentere mig, før du går i gang med at læse det. I fortiden var jeg kendt under navnet Christian Rosenkreutz, den mystiske grundlægger af Rosenkors-Ordenen, et hemmeligt selskab, hvis oprindelse af esoteriske historikere dateres til begyndelsen af det 17. århundrede, men hvis tradition er meget ældre end dette, idet den går tilbage til det Gamle Egyptens Mysterieskoler.

I *Fama Fraternitatis*, som blev udgivet i 1614, er der detaljeret forklaret, hvordan og hvorfor jeg, efter at have søgt i hele verden efter de mest lærte folk på den tid, endte med at grundlægge Rosenkors-Ordenen. Oprindelig blev Ordenen dannet af nogle få medlemmer, som var fortrolige med hermetismen, alkymi og med kabbalaen, og Ordenen fortsatte med at ekspandere og er videreført lige til i dag. Som dens grundlægger er jeg fortsat med at overvåge dens bestemmelse – til tider fra det åndelige plan og til andre tider, mens jeg var inkarneret dernede.

Et andet manifest blev udgivet det følgende år, i 1615: Det var *Confessio Fraternitatis*. Uden at gå i detaljer er det en udvidelse af *Fama* og supplerer den ved at tydeliggøre reglerne for Rosenkorsbroderskabet og for hvordan det skulle fungere, sådan som jeg havde redegjort for dem. Der er også afsløret ting i forbindelse med *Liber Mundi* (Bogen om Verden), det sande formål med alkymi og den kundskab, som Rosenkorserne var i besiddelse af for at nå en succesfuld åndelig regeneration af menneskeheden.

Et tredje manifest, udgivet i 1615, blev så tilføjet til de foregående: I en fuldstændig anderledes stil giver den en redegørelse for en drøm, som jeg havde, da jeg etablerede Rosenkors-Ordenen. I denne drøm så jeg mig selv på en indvielses-rejse, der varede syv dage, hvor jeg tilsidst blev inviteret til en Konges og Dronnings bryllup, der blev holdt i et mystisk slot. Denne allegoriske drøm, som er blandet med alkymiske referencer, har været genstand for mange fortolkninger,

nogle er udtryksfulde og inspirerende, mens andre er usandsynlige og endda absurde.

I mit nuværende liv blev jeg født den 13. december 1982 i Paris, Lysets By, hvor Rosenkorserne i 1623 gjorde sig selv kendte ved at sætte plakater op overalt i gaderne. Jeg vil minde dig om, hvad der stod på disse plakater:

Vi, repræsentanterne for Rose-Croix's Højere Kollegium, gør vort ophold i denne by synligt og usynligt ved det Højestes nåde, til hvem de retfærdige vender deres hjerter. Vi demonstrerer og vejleder, uden bøger eller distinktioner, i at tale alle former for tungemål i de lande, vi vælger at opholde os i, for at drage vore medskabninger ud af dødens vildfarelse.

Den, der drister sig til alene af nysgerrighed at se os, vil aldrig få kontakt med os. Men hvis hans inklinasjon alvorligt tilskynder ham til at indtræde i vort fællesskab, vil vi som bedømmer hensigterne, få ham til at se sandheden i vore løfter i den udstrækning, at vi ikke bekendtgør stedet for vore møder i denne by, eftersom tanker knyttet til søgerens virkelige ønske vil føre os til ham og ham til os.

Da jeg ønsker at forblive anonym, vil jeg hverken fortælle dig, hvor jeg bor, eller hvad jeg laver, eller noget som kunne føre dig til mig. I henhold til de regler, som mine brødre og jeg lavede for os selv for lang tid siden, skal jeg forblive *usynlig*. Måske vil vi ses en dag, men hvis vi gør, så vil det være mig, der nærmer mig dig. Imidlertid vil jeg gerne have, at du skal vide, at min kærlighed til Rosenkorset forbliver betingelsesløs, og at den er – og vil forblive – min åndelige sti, indtil min endelige og sidste reintegration i den Universelle Sjæl.

Du kan være sikker på, at jeg aldrig ville have brugt tid på eller have haft besværet med at skrive disse sider, hvis jeg ikke havde følt et presserende behov for at gøre det, og derved følge en drøm jeg havde om natten den 20. marts 2015, den første forårsdag; dens indhold og natur tilskyndte mig til at skrive en beretning om den. Du er dommeren:

Efter at jeg havde mediteret på den forgangne dag, som jeg forekom mig at have været konstruktiv, gik jeg i seng og faldt i søvn. Da søvnen var på dens dybeste, så jeg pludselig mig selv i et glas-æg omkring 3 meter høj og få centimeter tyk. Ægget var usædvanlig smukt og fuldstændig gennemsigtigt og fuldkommen symmetrisk og glat. Jeg stod i dets centrum, ligesom svævende og befandt mig usædvanlig godt.

Da min forbavselse var aftaget, betragtede jeg ægget nøje, og i det øjeblik så jeg – indgraveret i glasset højt oppe og anbragt med jævne mellemrum rundt på ydersiden – symbolerne for salt, kviksølv og svovl: \ominus ♀ ♁ . De var arrangeret på sådan en måde, at de kunne være forbundet til en imaginær trekant.

Halvvejs oppe på ægget genkendte jeg symbolerne for jord, luft, vand og ild: ∇ \triangle ∇ \triangle . De var arrangeret rundt om dets periferi ligesom for at forme en usynlig firkant.

På den nederste del af ægget, igen jævnt fordelt rundt om ydersiden, kunne jeg se de hebraiske bogstaver aleph, mem og shin: \aleph \aleph \aleph . De kunne også forbindes til en imaginær trekant.

Jeg bemærkede også, at der på krumningen på toppen af ægget, var – ligesom en krone – en repræsentation af solen, og at på krumningen i bunden var en repræsentation af månen.

Ved at gå fra toppen af ægget til bunden kunne jeg til venstre læse *Ad Rosam per Crucem*, til højre ved at gå fra bunden til toppen *Ad Crucem per Rosam*. Dette udgjorde en esoterisk formular, som er velkendt for alle Rosenkorsere, men som jeg her skal forblive tavs om...

Første trin

Lunae auspiciis...

Lige pludselig begyndte ægget at stige langsomt lodret opad, inden det stoppede blidt. Jeg kan ikke sige, hvor lang tid denne opstigning varede, men jeg følte, jeg blev fjernet ind i en anden dimension. Denne følelse blev bekræftet, da jeg kiggede rundt i rummet omkring mig og kunne se Jorden. Ved at se dette forbløffende smukke syn kunne jeg bedre forstå, hvorfor den kaldes den blå planet, og hvorfor astronauter er så overvældede, når de ser Jorden fra deres fartøj eller deres rumstationer, og det i sådan en grad at de ikke længere tvivler på Guds eksistens. Mens jeg var nedsunken i min kontemplation, skaffede en blid stemme, der kom fra rummet, sig ørenlyd hos mig:

Se Månens Store Værk: Menneskeheden, som du tilhører, har forbundet sig med Naturen igen og lever i perfekt harmoni med den. Menneskene har endelig forstået, at planeten, som de har den ære og glæde at leve på, er deres moder, og at dyrene, som de har den dybeste kærlighed og respekt for, er deres brødre og søstre; og endnu bedre, de ved, at alle skabninger, som bor på Jorden, er redskaber for Den Universelle Sjæl, og at enhver – på deres egen måde og på deres eget niveau – tager del i den Kosmiske Evolution.

Da jeg forsøgte at se, hvor stemme kom fra, opfattede jeg en sølvfarvet æterisk skikkelse – der kiggede i min retning, ikke langt fra mig. Både tiltrukket og lamslået af denne vision, reflekterede jeg over, hvad jeg skulle gøre ved det i forbindelse med det idylliske billede, jeg så foran mig, da ægget – som jeg stadig befandt mig i ligesom i levitation – steg opad igen.

... Cosmica lex successit !

Andet trin

Martis auspiciis...

Endnu engang – efter hvor lang tid skal jeg ikke kunne sige – stoppede ægget. Hvad jeg så foran mig var lige så lamslående og inspirerende, men jeg fik et endnu mere omfattende syn af Jorden. Mens jeg stirrede tilfreds på den, kom en anden æterisk skikkelse til syne, en usædvanlig strålende rød én. Den så venligt, men også intenst på mig, den sagde:

Se Mars' Store Værk: Økonomien over hele verden blomstrer og bidrager til alle folks trivsel, så samfundet er fredfyldt og harmonisk; baseret på én valuta fremmer den også handel mellem lande og fører dem sammen; der er ikke mere mangel eller fattigdom, for alle folk har, hvad de behøver for at være lykkelige og leve under ordentlige forhold på det materielle plan.

Mens jeg så på Jorden og lyttede til den åndelige entitet, der talte til mig, bemærkede jeg, at æggets glas var blevet let rødlig i farven, uden egentlig at påvirke farverne på det, jeg så igennem det. Jeg bemærkede også, at dets oprindelige tykkelse var blevet noget mindre, men det gav mig ingen bekymringer. Jeg følte mig virkelig godt tilpas og erfarede en god fornemmelse af lethed.

... Cosmica lex successit !

Tredje trin

Mercurii auspiciis...

Da ægget stoppede for tredje gang, gav synet, som præsenterede sig for mig fra denne 'kosmiske etage' – foruden dens skønhed som var stadig akkurat lige så sublim – mig følelsen af en noget hektisk verden, men som ikke desto mindre var fredfyldt. Jeg fik indtryk af en organiseret uorden, så at sige. En anden æterisk skikkelse, funklende i en orange farve, kom til syne for mig og afslørede følgende:

Se Merkurs Store Værk: Mænd og kvinder, som bor på Jorden, opfører sig som verdensborgere, med alt det positive, som kommer deraf med hensyn til deres forhold: Samarbejde, deling, enhed, fællesskab.... Der er en Verdens Regering, som ikke på nogen måde erstatter nationale regeringer, men sikrer deres suverænitet og fremmer diskussioner mellem dem. Globalisering, længe kritiseret og frygtet, fremkalder nu forening, gensidig forståelse og social udvikling for alle folk.

På det sted i min drøm følte jeg mig sikker på, at denne særlige opstigning ville fortsætte og yderligere fryde min sjæl med sublime visioner, men jeg vidste ikke, hvor den ville tage mig hen. Jeg nærmede mig derfor det næste trin med nysgerrighed og tillid og tog mine øjne væk fra Jorden uden virkelig at vide, om den var virkelig eller ej.

... Cosmica lex successit !

Fjerde trin

Jovis auspiciis...

4

Inden ægget – hvis udseende blev mere rødlig-farvet samtidig med, at dets væg blev ved med at blive tyndere – begyndte at stige opad igen, væltede det, så dets øverste del blev dets nederste del og visa versa. Mærkeligt – og ved mirakuløse midler, jeg ved det ikke – påvirkede det ikke min krop på nogen måde. Jeg forblev i den samme position, stående oprejst i levitation.

Jeg havde indtryk af, at dette trin i min opstigning varede meget kortere tid end de tidligere, som om jeg var blevet teleporteret snarere end transporteret. Alligevel blev mit syn bredere, og Jorden kom til syne for mig med betydelig større perspektiv og langt længere borte fra. Ord kan ikke beskrive, hvad min sjæl så opfattede. Som før kom en æterisk skikkelse til syne for mig. De blålig-farvede glimt, som den udstrålede, nærmest flød ind i det astral-blå overalt omkring mig. Dette er, hvad den sagde til mig:

Se Jupiters Store Værk: Alle lande og verden som helhed regeres med visdom, så menneskelige relationer baseres på gensidig tillid og respekt. Den tid, hvor politik var partibundet og snæversynet, er for længst forsvundet. Som du kan se, er politik blevet uadskillelig fra filosofi, og dens eneste formål er at respondere på folks helt legitime behov og ønsker, uden forskelsbehandling.

... Cosmica lex successit !

Femte trin

Veneriis auspiciis...

Den tidligere følelse af at blive teleporteret gentog sig på vej til næste stop. Ægget blev stadig tyndere, således at jeg havde indtryk af, at glasset blev til en krystal. Dets rødlige farve blev stadig mere og mere udtalt, men ikke alene påvirkede det på ingen måde, hvad jeg kunne se udenfor, det blev faktisk klarere.

Pludselig huskede jeg det øjeblik, da jeg på det *Kymiske bryllups* femte dag havde den ære og det privilegium at se på Venus, mens hun sov dybt i en stor himmelseng. Da jeg fik øje på den æteriske skikkelse, som var kommet for at møde mig, forstod jeg, hvorfor denne vision var kommet til mig: Fra det sted hvor jeg var, fik dens smaragdgrønne udstråling mig til at tænke på de nordlige og sydlige polarlys ved Jordens poler, som giver dem sådan et særligt skær. Idet skikkelsen så på mig, sagde den:

Se Venus' Store Værk: Fred hersker endelig på denne planet, som fødte dig for så længe siden. Brugen af våben er forbudt, også for lande. Selve ideen om krig gør folk syge, både dem der regerer, og dem der regeres. Fællesskab mellem individer og befolkninger er ikke længere et utopisk ideal: Det er noget, som hver eneste person kultiverer i sig selv og udtrykker i deres daglige liv. Menneskeheden lever endelig i overensstemmelse med Universel Kærlighed.

... *Cosmica lex successit !*

Sjette trin

Saturni auspiciis...

Jeg ville gerne være blevet på det trin i kontemplationen noget længere, men ægget begyndte at stige igen. Der udstrålede en slags vilje eller hensigt fra det, som jeg opfattede uden egentlig at forstå det. Glassets tykkelse var reduceret så meget, at jeg havde indtryk af, at det ville være muligt at putte min finger igennem det, hvilket jeg ikke turde gøre for det tilfælde, at jeg knuste det. I virkeligheden forsøgte jeg at gætte, hvad der denne gang ville bringe glæde til mit hjerte, mit sind og min sjæl.

Da ægget stoppede, var der den samme fornemmelse af ærefrygt ansigt til ansigt med så meget skønhed og renhed. Jo mere jeg stirrede på Jorden, jo mere havde jeg fornemmelsen af at være i ét med den og med selve menneskeheden. Endnu engang kom en æterisk skikkelse for at møde mig. De violette nuancer, den udstrålede, gjorde den endnu mere luftig og uvirkelig. Den sagde så til mig:

Se Saturns Store Værk: Videnskaben handler i ægte interesse for menneskeheden og med en absolut respekt for Naturen. Den er kun interesseret i at bidrage til alle menneskers trivsel, forbedre deres leveforhold og forøge deres forståelse, eller for at være mere præcis, deres viden. Med andre ord er videnskaben blevet dybt humanistisk og er oprigtigt rettet mod alles lykke.

... Cosmica lex successit !

Syvende trin

Solis auspiciis...

Gennem tidligere erfaringer vidste jeg, at en mystisk drøm – som det helt klart var, hvad jeg havde – almindeligvis udfolder sig i henhold til en slags skematisk mønster baseret på sammenfaldende begivenheder, tallenes videnskab og loven om overensstemmelse. Derfor fik fornuft, snarere end intuition, mig til at tænke, at den himmelske opstigning, som jeg oplevede med sådan interesse og glæde, ville fuldendes ved et syvende og sidste trin. Og da ægget så begyndte at stige igen, følte jeg mig trist ved tanken om, at jeg bagefter blot ville være i stand til at gå ned igen til den verden, som jeg havde ladet bag mig. Denne følelse af tristed forblev hos mig, indtil det jeg troede var det sidste stop.

Ægget, som jeg stadig befandt mig i, stoppede virkelig blidt. Glasset var blevet så tyndt, at jeg kun kunne fornemme det takket være dets farve, nu levende rød. Jeg kunne stadig ikke fatte, hvordan denne farvelægning, som jeg havde set gradvis blive dybere under min himmelske opstigning, tillod mig at se det udenfor passere igennem – uden at det blev forvansket overhovedet. Fra denne højde var det umuligt at skimte Jorden, så strålende var auraen uden om den.

Så kom en gylden-funklende skikkelse til mig og sagde med samme udtrykkelige venlighed:

Se Solens Store Værk: Religiositeten er vejet for en åndelighed, som ikke er baseret på tro, men på viden. Det store flertal af mennesker accepterer sjælens eksistens, som en indlysende kendsgerning, og de ved, at de lever på Jorden med det formål at udvikle denne

sjæl, sammen med andre. Snarere end at dyrke Gud Faderen, Jehova, Allah, Brahma eller nogen anden Gud, bestræber de sig på og dvæler i de guddommelige love, forstået som de naturlige, universelle og åndelige love. Menneskeheden er godt på vej til dens regeneration og endda til dens reintegration.

... Cosmica lex successit !

Ordene *regeneration* og *reintegration* gav stadig ekko inde i mig, da jeg – fra seks retninger i rummet – så de seks åndelige entiteter, som var kommet til syne for mig på hvert trin i min himmelske opstigning. De anbragte sig i en cirkel rundt om den, som netop havde talt til mig, og så intonerede de lyden OM ni gange efter hinanden på en tone, der var ukendt for mig. På den niende intonation smeltede de syv entiteter sammen foran mine tryllebundne øjne og fremkaldte en hvid stjerne, som fløj af sted i stor fart mod Jorden og smeltede sammen med lyset, som udstrålede fra den.

Få øjeblikke senere så jeg en vinget skikkelse af enorm størrelse stige ud af dette lys. Da den kom nærmere, var der ikke længere nogen tvivl: Det var en Phønix, den mytiske fugl, der er så elsket af alkymister. Da jeg så den komme mod mig, tænkte jeg øjeblikkeligt på en gravering, som jeg havde kigget på igen for få dage siden i bogen *Secret Symbols of the Rosicrucians*, som leverer materiale til meditation for Rosenkorsere: I den kan man se to dobbelt-hovedede Phønix'er, den ene holder Solen i dens næb, den anden holder Månen.

Hinsides den syvende himmel

Phoenicis auspicis...

Mens jeg mindedes denne gamle gravering, fortsatte jeg med at stirre på Phønix. Den var majestætisk, med storslået fjerdragt præcis den samme farve som ægget, hvori jeg stadig befandt mig i levitation. Mens jeg observerede dette, blev jeg opmærksom på, at ægget var fuldstændig dematerialiseret eller rettere, at det var åndeliggjort, og at jeg var ladt alene. Resultatet var øjeblikkeligt: Jeg faldt ind i tomrummet med en stadig stigende fart, som tager vejret fra én. Jeg ville tydeligvis ramme jorden og omkomme ...

I løbet af nogle få sekunder genoplevede jeg de vigtigste øjeblikke i dette liv, som snart ville ende, særlig dem, der var forbundet med min Rosenkors-udvikling, og også dem som jeg havde oplevet i forbindelse med de kære, som havde givet mig så meget glæde. Jeg oplevede imidlertid hverken frygt eller fortrydelse. Jeg vidste, at døden ikke markerer en varig afslutning på vores eksistens, men bare er sjælens transition til det åndelige plan. Det var sandt, at jeg stadig havde følelsen af at have opgaver at udføre i denne verden, men det ville komme senere; jeg vil reinkarnere igen.

Lige før jeg ville ramme jorden, mærkede jeg, at jeg blev grebet. Da jeg så op, blev jeg klar over, at Phønix lige havde taget mig nænsomt mellem sine klør og således havde reddet mit liv. Og endnu bedre, den fortsatte med at flyve af sted og tog mig med langt hinsides den Syvende Himmels. Fra denne himmelske elevation kunne jeg ikke alene se Jorden, der stadig var indhyllet i det strålende lys fra dens aura, men også de andre planeter i vores solsystem, fra Merkur den mindste til Jupiter den mest massive. Men måden, som jeg opfattede dem på, var ikke på nogen måde astronomisk; i stedet for blev jeg opmærksom på den skjulte energi, som kommer fra dem og forstod bedre meningen og betydningen af alt, hvad jeg havde set før.

Så styrede Phønix mod Solen og lod Jorden bag sig, som med forbavsende hurtighed blev til ikke mere end et lysende punkt i det enorme rum. Selv om vi kom tættere og tættere til Solen, kunne jeg se på den uden at blive blændet. På samme måde var jeg ikke på nogen måde generet af varmen fra dens stråler. Jeg havde snarere indtryk af at blive åndeliggjort, i sådan en grad at jeg ikke længere var opmærksom på min krop, og jeg havde følelsen af, at jeg var en ren sjæl. Aldrig havde jeg oplevet sådan en fornemmelse af frihed, renhed og fred.

Mens Phønix og jeg var ved at smelte ind i Solen, gjorde jeg mig klar, så jeg kunne erfare denne sammensmeltning med så meget intensitet og stor klarhed i hovedet som muligt på det indre plan. På det tidspunkt hørte jeg overordentlig smuk musik, i sammenligning er vore mest vidunderlige symfonier som børns værker. Det var uden tvivl *Sfærernes Musik* – så elsket af Pythagoras, den viseste af alle vismænd. Så kom dette musik digt – kendt af de indviede – ind i mit hoved:

*”Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labi reatum
Sancte Ioannes”.*

Beroliget af denne kosmiske sang lod jeg mig tillidsfuldt blive absorberet ind i Solen, efter at jeg først havde kigget Phønix i øjnene for sidste gang og takket den, ikke så meget for at den havde reddet mit liv, som for det jeg oplevede, mens jeg var sammen med den. Præcis i det øjeblik havde jeg den dybe fornemmelse af at være ét med den – eller mere præcist, at gifte min sjæl med dens sjæl, og således gennemleve det *Kymiske Bryllup*, som enhver Rosenkorser aspirerer efter. Og så kom illuminationen: Idet jeg i bevidstheden gik tilbage til Skabelsens begyndelse, var jeg vidne til Big Bang, den forbløffende

eksplosion, hvorfra Universet sprang frem, og som så fortsatte med at udvide sig til de fjerneste steder i det Uendelige.

Jeg så også, hvordan Gud – den absolutte, evige Intelligens, Bevidsthed, Energi – åndede en ren og fuldkommen sjæl ind i det dannede Univers, og hvordan denne Universelle Sjæl kom for at give liv til alle de skabninger, som – i æoner af tid – har beboet Universet. Hvad jeg opfattede som en indlysende kendsgerning blev da bekræftet for mig: Der er et ubegrænset antal verdener i Skabelsen, og vores er én af mange andre; nogle af dem er mere udviklede, og andre er mindre udviklede.

Derpå – som en up-speeded film – så jeg de større trin i Jordens dannelse finde sted, fra det vulkanske stade som den var i begyndelsen, til dannelsen af kontinenterne som vi kender i dag. Jeg var også vidne til livets tilsynekomst – fra de første skabninger, som udvikledes i søer og oceaner, gennem de meget omtalte dinosaurer, til selve menneskeheden. Mennesker danner absolut ikke et adskilt rige: De er kulminationen på en evolutionær proces, der går tilbage til de første skabninger, som boede på vor planet.

Menneskehedens samlede historie, som medtog alle lande og tidsperioder, passerede så hen over min bevidstheds skærm. På få øjeblikke så jeg mange fremtrædende begivenheder; mærkeligt, de var alle positive og konstruktive, og det fik mig igen til at tænke på de vidunderlige visioner, som var blevet præsenteret for mig tidligere. Denne rejse gennem tid gjorde mig særlig glad, og den tjente til at forny den tillid, som jeg altid har haft til Mennesket, idet jeg ved, at det er af guddommelig oprindelse, og at sjælen, som giver det liv, i sig selv er godgørende.

Jeg troede, at rejsen var ved at være slut, da jeg så mig selv i den periode, hvor jeg for første gang gjorde mig kendt under navnet Christian Rosenkreutz. Det var meget rørende for mig at genopleve den indvielsesrejse, som førte mig frem til at grundlægge Rosenkors Ordenen, og samtidig den tid, som jeg brugte på at samle den kundskab, som min brødre og jeg ønskede at overlevere til eftertiden; dette

inkluderede særligt den tid, da vi i *Liber Mundi* skrev ind vore egne kommentarer.

Tanken om at se 'udefra' hvordan min død – eller mere præcist, min sjæls transition – fandt sted, sammen med den grav, hvor min krop hvilede, var i forvejen noget, som jeg nød, da et køretøjs alarm pludselig rykkede mig ud af søvnen. Det var stadig mørkt udenfor, men i stedet for at lægge mig til at sove igen, stod jeg op, så jeg kunne notere det ned, som jeg havde drømt om, så præcist som muligt. Da jeg havde gjort det, mediterede jeg indtil daggry på meningen med alt det, jeg havde set, hørt og fornemmet under denne mærkelige rejses bane udenfor tid og rum, og jeg glemte ikke at takke mit hjertes Gud for at have inspireret det inde i mig.

Grunden til at jeg ønskede at dele denne drøm med dig er, at jeg tænkte, at den kunne være tanke-vækkende på en nyttig måde. Jeg er helt bevidst om, at når året 2016 begynder, er verden meget langt borte fra de idylliske visioner, som jeg havde under det, som jeg beskriver som en *himmelsk opstigning*: Verdens situation er på mange felter temmelig bekymrende. Har disse visioner derfor værdi som forudannelser, eller er de bare fantastiske projektioner for en fremtid, som jeg inderligt håber, vil tilhøre hele Menneskeheden? Det er op til dig at bestemme...

Hvem har aldrig drømt om en verden, som – om ikke perfekt – i det mindste er et bedre sted for alle, uanset hvilket land folk bor i? Hvis vi i sandhed ønsker det, så vil denne drøm blive virkelighed. Selvfølgelig medfører det, at vi handler passende, både individuelt og kollektivt. Fire århundreder efter udgivelsen af det *Kymiske Bryllup af Christian Rosenkreutz*, er dette *Nye Bryllup* derfor et budskab om håb, såvel som en invitation til at forestille sig, i dag, hvad Menneskeheden af i morgen kan – og skal – blive. Det var dette, der tilskyndte mig til at berette min drøm for dig.

Som du sikkert ved, arbejdede fortidens alkymister hovedsagelig på forvandling af uædelt metal til guld ved hjælp af Filosoffens Sten, en ultra fin Substans, som de opnåede gennem en operativ proces, der udgjorde syv trin. Imidlertid helligede nogle af dem, inklusiv mig selv, sig ikke den materielle alkymi, men åndelig alkymi. Hvad, der betød noget for dem, var ikke at få guld: Det var at opnå visdom. Dette forbliver målet for Rosenkorsere, som lever iblandt jer, for jeg ved bare, hvor meget de ønsker at bidrage med at forbedre verden.

I Positio Fraternitatis Rosae Crucis, der blev udgivet i 2001 af Den Antikke og Mystiske Rosenkors-Orden, kan man læse følgende om alkymi:

Som du sikkert ved, praktiserede Rosenkorsere i fortiden materiel alkymi, som bestod i at forvandle rå metaller – som for eksempel tin og bly – til guld. Hvad vi ofte overser er, at de også helligede sig åndelig alkymi. Nulevende Rosenkorsere prioriterer denne form for alkymi højt, for verden har behov for det mere end nogensinde. Den åndelige alkymi består i at forvandle enhver menneskelig fejl til dens modsatte egenskab for netop at tilegne sig de dyder, vi lige har omtalt. Faktisk tror vi, at den slags dyder udgør menneskelig værdighed, for mennesket er kun sin stilling værdig, når det udtrykker dem i sine tanker, ord og handlinger. Hvis alle individer – hvad deres religiøse overbevisninger, politiske ideer eller andre tanker så end måtte være – gjorde sig anstrengelse for at tilegne sig disse dyder, ville verden utvivlsomt blive bedre.

I 2014 blev et andet manifest udgivet med titlen *Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*. Supplerende *Positio*, ligesom *Confessio* supplerer *Fama*, så er *Appellatio* ikke uden forbindelse med den drøm, som jeg har fortalt dig på disse få sider. Jeg vil faktisk gå så vidt som at sige, at dette andet manifest indeholder nøglen til og indikerer vejen til, at denne drøm, denne Utopia, kan blive til virkelighed. Efter at have læst *Appellatio* og overvejet den, vil jeg indtrængende bede dig gøre det samme og få den fulde mening ud af *Det nye Kymiske Bryllup af Christian Rosenkreutz*. For at du selv kan se det, vil jeg give et kort uddrag af *Appellatio*:

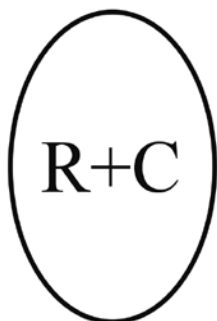
Antropologer tror, at den 'moderne' menneskehed opstod for to hundrede tusinde år siden. Sammenlignet med et menneskeliv kan den synes gammel. Men i forhold til evolutionscykler er den i sin ungdom og viser alle dens karakteristika, idet den søger sin egen identitet, den leder efter dens bestemmelse, er sorgløs og endda overmodig, den anser sig selv for udødelig, giver efter for lyster i overmål, trodser forstandighed og ignorerer sund fornuft. Dette udviklingstrin med dens andel af vanskeligheder, prøvelser og fejltagelser, men samtidig med tilfredsstillelse, succeser og håb, er en nødvendig overgang, som skulle tillade den at vokse op, modne, blomstre og til sidst nå

til fuldkommengørelse. Men for at det kan finde sted, skal den blive voksen.

Med disse tanker vil jeg nu lade dig gå tilbage til dine gøremål, og jeg fortsætter med mine egne. Som jeg sagde til dig i begyndelsen, fortsætter jeg med at holde øje med Rosenkors-Ordenens bestemmelse. Måske vil vi en skønne dag ses. Under alle omstændigheder vil jeg overbringe dig mine allermest broderlige tanker og sende dig mine bedste ønsker om Dyb Fred med håb om en fremtid, som er så god som mulig for hele verden...

!_EΔ A E J EΔ E L ^ ^ J

Forseglet den 6. Januar 2016

Rosenkorsåret 3368

